

ærede Ordfører fremdrog Spørgsmaalet om de derværende Embedsmænds Kyndighed i Engelsk. Guvernøren er det engelske Sprog mægtig, det er sikkert nok. Om han var det, og i hvilken Grad han var det, da han kom derover, kan jeg naturligvis ikke udtale mig om. Derimod kan jeg sige, at den ærede Ordfører har Ret i, at Præsterne ikke ere det engelske Sprog mægtige, naar de ansættes derovre. Det vilde næsten ikke være muligt at faa denne Fordring opfyldt, og det vilde være urimeligt at stille den Fordring til teologiske Kandidater, der søge Embeder derovre, at de skulle være det engelske Sprog mægtige i den Forstand, at de kunne tale det. Jeg ved ikke, om man vilde kunne faa Pladserne besatte, naar man stillede den Fordring, men i alt Fald vilde man da blive saa stærkt indskrænket i sit Valg, at det i andre Henseender vilde være højst uheldigt. Man tager det Hensyn til de vedkommendes Sprogkundskaber, som kan tages. Det, man først og fremmest søger, er at faa dygtige Folk, og man stoler da paa, at de, naar de have nogenlunde gode Forkundskaber — og det have i alt Fald de i de sidste Aar ansatte haft — ville, efter at være komne over i deres Embede, meget hurtigt kunne erhverve sig den fornødne Øvelse i at bruge det engelske Sprog.

Jeg kommer nu til et Punkt, som har større Betydning, forekommer det mig, nemlig den Opfattelse, man skal gøre gældende over for de Beløb, der bevilges Ministerierne til ministerielle Udgifter, eller, som det hedder, „Ministerielle og Kontorudgifter“, idet Beløbene for de civile Ministerier snart ere opførte under et, snart ere delte i to Summer: Kontorudgifter og Almindelige Udgifter. Der have Statsrevisorerne jo i de senere Aar søgt at gøre en Fortolkning gældende over for Anvendelsen af disse Konti, som vil indskrænke Administrationens Benyttelsesret over for disse Konti. Jeg tror, at det er meget uheldigt, at man er kommen ind derpaa, og at det ganske sikkert ikke stemmer med den Mening, hvormed disse Beløb oprindeligt ere blevne bevilgede. Jeg skal ikke gaa tilbage til, hvad der har foreligget tidligere, men holde mig til, hvad der for mit eget Vedkommende foreligger i den Bemærkning til V. k., som er fremhævet i Betænkningen. Det glæder mig, at Statsrevisorerne her have ytret sig med en vis Forsigtighed. Statsrevisionen siger nemlig, at de heromhandlede Beløb, som Statsrevisionen fremdrager, „rettest bør søges særlig

bevilgede“. Dette er heldigvis en meget uklar Udtalelse. Statsrevisionen kan efter min Mening sige, at de bør søges bevilgede, men „rettest“ forstaar jeg ikke fuldkomment, thi er det rettest at søge dem bevilgede, kan det ogsaa være rigtigt at lade være at gøre det. De Beløb, her er Tale om, ere navnlig to Beløb af tilsammen 900 Kr., som ere udbetalte til Professor Falbe-Hansen for Afhandlinger, han efter Opfordring af Ministeriet har skrevet som Grundlag for Udarbejdelsen af Skattelovforslagene. Der er her Tale om en sagkyndig Bistand, som Ministeriet ikke rummede inden for sine egne Rækker, og som man altsaa maatte søge uden for Ministeriet, og at man saa ikke skulde kunne anvende Kontoen for ministerielle Udgifter til at skaffe sig en saadan Bistand, vilde være i allerhøjeste Grad uheldigt for Administrationen. Der siges, at man skulde søge dem bevilgede. Det vilde i det foreliggende Tilfælde sige det samme som, at man enten skulde have undværet Professor Falbe-Hansens Bistand til Udarbejdelsen af de nævnte Forslag, eller ogsaa skulde Udarbejdelsen deraf have ventet et Aar. Ja, den ærede Ordfører siger til mig, at de kunde søges efterbevilgede, hvilket jeg opfatter saaledes, at Meningen er, at de kunde være afholdte paa, som vi kalde det, forventet Tillægsbevilling. Men der maa jeg gøre opmærksom paa, at naar et Beløb afholdes paa forventet Tillægsbevilling, afholdes det i Virkeligheden paa Ministerens Ansvar, fuldstændig paa samme Maade som, naar det afholdes paa „regnskabsmæssig Forklaring“, som det hedder. Det er for Ministeren en Behagelighed at kunne bringe Beløbet frem paa Tillægsbevillingsloven og der faa Beløbet bevilget, idet hans Ansvar dermed er bortfaldet. Statsrevisionen kan nemlig selvfølgelig ikke gøre Ansvar gældende, naar Rigsdagen i Forvejen har bevilget Beløbet. Men hvis man ikke bruger denne Vej og udbetaler Beløbet mod „regnskabsmæssig Forklaring“, bliver det Statsrevisionens Sag at rejse Spørgsmaalet om Ansvar. At afholde en Udgift paa forventet Tillægsbevilling er, naar Posten opføres paa Tillægsbevillingen, ikke andet, end at man søger at dække sig mod sit Ansvar. Hvis disse Beløb her skulde have været søgte paa denne Maade paa Tillægsbevillingen, vare de dog blevne afholdte paa Finansministerens Ansvar, og Spørgsmaalet havde allerede foreligget, enten straks ved Tillægsbevillingens Behandling eller senere ved Statsrevisionens Indstilling, om det havde været berettiget af